

Mes nemirę, mes
 laukais ir laukais, iš-
 pu glūžimos kovojančios
 vio balsas ir eina jis lyg nepavargstantis
 našas ir byloja: — nenumarinsit, nepalau-
 vio, kovojančio už laisvę ir šviesesnę ate-
 sėje tiečia, su juo teisingumas ir nugalina.
 as laimėti. Lietuv's pasiryžę didžiausiai a-
 avo tikslu — laisvės stekia nesvyruodamas.
 Tie inkstančiai kapų, žinomų ar nežinomų
 pat Tėvynėje, laukiname Sibire ar kitoje nes-
 Raudonosios Imperijos dalyje, tie šimtai
 kenčiančių kalėjimuose, koncentracij-
 ar tremtyje — ne lietuvio silpnum
 ne sutikimas su okupanto diktuojama
 idomis, ne besąlygiškas atsisakymas ko-
 šingai, įrodymas lietuvio gyvybingum
 lumo ir pasišventimo, siekiant laisvės, šv-
 yvenimo.

Veltui miršta ir stūgauja žvėrim okupant-
 damasis purvinas nagais išplėšti lietuviui iš-
 nės liepsnojančią širdį, suminti ją į purvą, kas
 visis amžiais nesikeltų iš vergijos liūno. Bergž-
 aėgla priešas Lietuvį padaryti bevaliu, be sąžin-
 otago švilptelėjimo paklūstančiu vergu — robr-
 etuvis ne tikė galvos prieš pavergėją, p-
 užvėrėjusį ž- a, bet eina drąsiai sutikti ir
 veikinti nauj- tojų, nors šis kelias anapr-

mo reikalaujas.

Šiandien jau mūsų
kuris įgyvendinimo jie p
amžiais gyvos ir nema-
pat ir kryžiai rūčiai šiandien byloja.
aujo auka mes suteikėme Lietuviai gyve
privalo ji apginti ir išsaugoti
konalageriuose, tremtyje išskirti, skausmo
eldai ir Tėvynės ilgesiu degančios akys
iba: — kova nebaigta! Lietuvos gyvas ir ne
as. Lietuvos pajėgs išlaikyti Lietuvos laisvės
vės raktą savo rankose!

Karomis ir kraujų garuojanti mūsų žemė
ir mindžiojama svetimųjų, naikina
bet išdidi ir graži savo kančioje, gy
ir pasitikėjimu alsuoja: — aš gyva
Ta pati žemė ugningai prabyla: — be
judos, prisiplakėliai ir veidmainiai, a
avo tautiečių kraujų. Lietuvos laukia švi
ybe ir grožiu pulsuojančias gyvenimas. Ja
site tam pastoti kelio ir sutrukdyti Lietuvos
elimo.

Lietuvių tautos didvyriškoji kova, jos pavyz-
neturintis pasilaukojimas, kuris reiškiasi ne vien
ginklo kova, bet ir laisvo žodžio jėga, igallna
sti šį leidinį. Ne vienas, kurio yba šiame
nyje spausdinama, jau paaukojavo gyvybę
ėvynės laisvės aukuro, bet jo dalyis niekad
am viui

PAVERGTAI TĖVYNEI

Supančiota, maištaujančia jaunyste
Ir karštas širdin, trokštančia kovą.
Mes tav, Tėvyne, pasilaukoti dešiam
Praudusiai nuo gėdos, kraujų.

Nel Nesušaldys Sibiras mūsų kraujo.
Ištirps jis pats mūsų keršio ugnyje.
Kol neatnešim žemei ryto naujo,
Mes nenurimsim — ryžtas širdyje.

Mes pasiryžome jaunystės šuoliams
Papuosti žemę pergaliės žiedais,
Tėgu jau niekad mūsų gimtinės kloniais
Pavasaris kraujuotas neatels.

Tegu jau niekad nebestagaus vėjas
Kieme gimtajam, rūtose sesers.
Mes tikime — mūsų viltys ir idėjos
Su naujo ryto saule laime gers.

Ir vėl, Tėvyne, tavo liūdną veidą
Nušvlesime mes džiugsmo spinduliais,
O tie, kurie šiandien tave apleido,
Sugėdinti žemai akis nulėis.

TĖVYNEI

Į prie manęs, tokia pavargusi, išblyškusi...
— liūdesys, o lūpos verkiančios,
sakyk, kuo man padėti Tau,
atų lengvas Tavo kelias ir los kanc

nieko neturiu — nei deimantų, nei auksų
el milžino jėgų tirionams išblaškyti...

O! veltui, Tėviške, Tu ties manim suklypu
Gal veltui Tavo akys vėl rasoms sidabro šv

Praėjusi kalvarijas ir tyrlaukius ir kryžkeles
Tu vėl neišvili, Tu vėl per gruodą...

ausioms viltilms, be džiugesio jaunystės,
a, tokia, kaip mes, į nežinią įpuole.

el Tu prie manęs, tokia pavargusi, išblyškusi;
vse — liūdesys, o lūpos verkiančios...

s duosim Tau jėgų ir amžiną jaunystę,
tikėkime į šviesumas, mus kviečiančias.

(„ L V “)

LIETUVAI

Me išvaakė, jauna, paleidus kasas,
Juokiesi Dabysa ir šypsais Nerim,
Per Nemuną rytą brendi basa
Į jūrą, į Baltiją žaist su vilnim.

Ir tokią, šalie, aš myliu Tave,
Kalnus Tavuosius, apleistas plis,
Pakrypusius kryžius, pirklis senas,
Stelvartą gilų Tavojoj širdy.

Aš myliu Tave, ar šypsaisi, verki,
Ar prispausta vargų almanoji.
Ir kaip kantriai Tu sunkią dalią neši,
O Tėvyne, o žeme gimtoji...

Tave protėviai amžiais apgynė,
O vaikai Tau išbučlavo rankas.
Jei reikės — paaukosiu gyvybę
Tau, šalie, o brangi Lietuva...

(„ M G “)

MES NEMIRĘ

„Mes nemirę, mes nemirę!“ --
 Naktį juodą, žiaurią, gilia
 Kelias aukos iš kapų.
 Nužudyti, nukankinti
 Steibla garsiai vieną minutį
 Dar gyvais balsais žmonių:
 „Mes nemirę, mes nemirę!
 Laukiam laisvės atgimimo
 Sutekę pilnoj šaly, --
 Dar ir Sibiro ledynėj,
 Toje lagerių tėvynėj,
 Mes gyvi, mes dar gyvi!
 Mes nemirę, mes nemirę,
 Jai pajėgiam naktį gilia
 Atsikelti iš kapų!“

.....
 Eina, slenka minčių minios,
 Žemė virsta kapšlynais, --
 Aidi tūkstančiai balsų:
 „Mes nemirę, mes nemirę!“

(„ L V “)

X X X

Čia mūsų ežerai sidabro tyro kupini,
 Čia iš dainų ir pasakų stiprybę rinkom,
 O vieškeliais... o vieškeliais išvare broliu
 svetim

Nuo ašarų beržai tą dieną linko...

Kas vakarą... kas vakarą į širdį skausmas lank
 Ir negirdėt dainų ties Baltija ir Nemuna,
 Ir mė nesava, o vargo rankos
 Auksinį gūdą atėjūnai semia.

Ten Sibiro laukuos ir taigoj neižengiamoj
 Nuo ilgesio ir ašarų sieta apkarto.
 Atsimens, žydėjo sodai kas pavasa į palangėj,
 Žaliavo topoliai ties klemo vartais...

Bet niekas neišsėms -- liks ežerai sidabro ki
 O vieškeliais... o vieškeliais dar broliai grįš...
 Sunki dalis, bet, nepalūžus varganam kely,
 Mus vėl pažadins laisvės spindulys.

(„ L V “)

Su automatu rankoj,
 Su ryžtumu širdy
 Liekuos tėvų šaly,
 Ar gėlės žydi laukoj,
 Ar viesulai, ar pūgos
 (Širdis jų nepabūgo),
 Ar tai perkūnai trankos.

Mama juk išmokino,
 Kaip Tėviškę mylėt,
 Jėgų jai negailėt,
 Kaip mirsi dėl Tėvynės...
 Čia vieškeltai pilki
 Jaa kojom numinti -
 Čia motinos gimtinė.

Likimas tad Tėvynės -
 Taip pat man lemtis...
 Jau baigias jos naktis,-
 Žars matyt, vaikinai!
 Ir, dingstant jos kanciom,
 Suviks naujom spalvom
 Gyvenimas Tėvynės.

.....

Su automatu rankoj,
 Su ryžtumu širdy
 Budžiu tėvų šaly,
 Nors nepažydi laukos.
 Mama juk išmokino
 Nelikt varguos Tėvynės,
 Tad viesulai tetrankos!

(„ P R R “)

POGRINDŽIO ŽODIS

dvasia kad nenublankių,
 Jėga bet pasirodyt,
 s dorus tautiečius lanko
 tuvų pogrindinis žodis.

Slaptųjų eglų glūdumoje,
 Kovų šešėlius pagimdytas,
 Jis eina skelbt lietuvų tautai,
 Kad sutemos bus išblaškytos.

Kad greit tauta iš miego kelsis,
 Kad aušta jau diena į šventę,
 Kad laisvė į duris tuoj bėsi!.
 — Pakilk, lietuvi, lik šiol kentęs!

Žiūrėk! — ugninės laisvės žaros
 Jau apima dangaus žydrybę,
 Pikti šešėliai žeme drėklas —
 Dapginas, ir visoje Tėvynėj

Tik skamba trankios kero dainos,
 Girdėt trimital, dunda būgnai,
 Tai plečias pogrindinio žodžio
 Išiebtos Laisvės Kovos Ugnys!

(„ P R R “)

VĒLINĖS MIŠKE

Nejučiomis įsikverbė į mano klausą
 Ties tonai šiurpūs gedulo raudos,
 Ir, plaukdami tartum procesija ilgiaus'
 Ausyse skamba jie be paliovos.

Girdžiu Šopeno gedulingą maršą,
 Girdžiu egzėkvijų gūžias giesmes,
 O vėjas mano plaukus taršo,
 Ir šaltos rāsos byra ant manęs...

Ir stoviu aš — karys — miške — vienplauki
 Klausau, ką kalba vėlinių chore protėvių
 dvasia

Ne mirčiai; ne — gyvenimui mane ji šauki
 Gyvenimui, kuris ir mirtį daro nebaisla.

Ir tūkstančiai balsų, vienu didžiu balsu į
 Prabyla į mane iš tūkstančių kapų:

— Keltiuk ir nugalėk mirtį
 Tu savo žygdarbių nemarumui!

(„ P R R “)

PARTIZANŲ MOTINAI

Aš, ateik, motule, vakarą šį ramų
Nubrauk nuo skruostų ašarų rasas.
Bet tu neatelsi, tu taip toli, mama!
Neatrasl kelio per Sibiro taigas.

Rymau vienui vienas, žvaigždės tyliai
miškai,

Miškas mano namas... guolis, viskas čia.
Ar girdėsi tuje, kai šianakt pravirksi?
Kai krūtinę plėšys ilgesio kančia?

Aš žinau, kančioje tu, rankas užlaužus.
Klyksi lyg žuvėdra mylimo sūnaus.
Ir širdis krūtinėj suliepsnos lyg laužas,
Rasčios laigos eglės niekad neatjaus.

(„ L V “)

MOTINAI

Kada, Tėviškę puošdamos, vyšnie
Balto muslino skraistėse skės,
Tu vėl lauksi namolei sugrįžtant
Ir sapnuose ilgėsi manęs.

Tik pavasaris kelią mums rodo
I namus iš žaliųjų miškų.
Iuo, praeisim... Ir sutemos juodos
Nykr, kaip šmėklos už mūsų pečių!

Dabar lauki, ilgėsi ir rymai
Tu sūnaus, kuris paliko namus.
Juodos rudenio naktys baugina:
Žiburėlis toks menkas — tamsus.

Taip norėtus sugrįžti plačiaisiais,
Akmenėliais nusėtais, keliais
Ir, nušluosčius Tau ašarą vaisklą,
Suramint ir paguost švelniai!

—Savo Tėviškės laisvę atpirkom!
(Te per amžlus ji laimę matys.)
Klalktos sutemos saulėj ištirpė,
Nebaugins jau Tavęs naktimis.

(„ P R R “)

... g l i s
ZUVUSIŲJŲ BROLIŲ MOTINAI

Tau neplyšo širdis,
Kai sūneliai šeši
Beje į mišką negrįžo,
Nors bemiegė naktis
Ir aušrinė šviesi
Randa verkiant palaikę po kryžium.

Linksta maldai galva,
Raukšlės supa akis,
O širdyje — vien stelvario marė
Netikėta — pikta
Buvo tasyk mirtis, —
Į rytojų duris jiems uždarė.

Gal paglostys šiaurys
Tavo plankus žilus,
Pelkių rūkas gal galvą suvystys
Bet sūneliai negrįš
Sakaiats per miškus, —
Liūdnas rymo palaukėje Kristus.

Bet neverki, neliuski
Eina laisvė, girdi,
Per mirtim teb'alsuojančias plevas.
Už kantrybės kelius
Visagalis ranka
Vyčių žamėj gyventi palaimins.

(M G ")

-- 17 --

É g l i s

SUIMTAI RYŠININKEI

Pilna smurto žvarbaus,
Kaip lavonas šalta,
Žiema pražūtinga jau baigias.
Greit pavasaris auš...
Tik Tavęs jau nėra...
Ir pėdsakus užnešė snaigės.

Kad mylėjai Tėvynę labiau kaip save,
Kad nekentei smurto ir melo,
Šlaurės vėjų šaly tremtinės Tau dalia,
Kažkur už laukinio Uralo.

.....

Nebėra Tavęs čia...
Nyku, tuščia visur,
Net ir atminimai nublanko.
Tik prieš aušrą, nakėla,
Paslapčiom iš kažkur
Sapnai ir šešėliai atlanko.

Ir valdenasi Tavo ramį šypsena,
Ir skamba ausyse svajingai
Žodžiai tie, kur tuomet, palydėjus miškan,
Kad linkėjai: „Laimingai, laimingai!“

Laiņiņ' mojai raunka
Mums, sesute, tačļau
Laiņiņēs pačial ne žieko...
Māģa žvaigždēs nekčļa
Ne žiligo dangaus
Tiesulai pasakas seka.

Mauciant pūgorus rūšēloms, gai mīrties
Tull' jau ir lāpos sustingē (pašale)
Bando, prisimīnus brōllukus miške,
štarti: „Laimīngai, laimīngai“.
.....

Nebevalkšēloti Tau
Tēviškēlēs keliāis,
Nebmatyti jau motīnos veldo,
Nebmylēti daugiau...
Māģuža gēlē,
Gyventi vos tik išsiskleidus.
.....

Jors likimo mātrāus pragaištīnga šalpa
Lakando auksīnes svajones,
Tūlnīnu žieduos nenuvys nekada
Gēlē Tēviškēlēs dīrvonū.

(„ P R R “)

SESEI

Nekart mačļau žibuokliu jūroj
Išnyrant garbanas gelsvas,
Bet kas iš to dabar, kad žīrti —
Taves jau nieks čļa neatves...

Tu negirdi, kaip medžļai šnara,
Kai vējas drasko jū lapus,
O mums tarp jū ir šiandien gera,
Nes Tu išsaugojai takus!

Linguos čļa eglēs apšarmotos,
Sustaugš vidurnakčļais vilkai...
Tave atskyrē šaltos grotos,
Už jū Tu karžyge likai...

(„ P R R “)

ŽVAIGŽDĒMS MĪRGANT

gū — padangē žvaigždēs mīrga,
 Ip nuostabai, šveiniāi...
 Cūl tv, broli, bēra žirgā
 Paglostēs pravīrkai?

Ar ekubančios jaunyatēs galla?...
 Bet ne, — neatsakyki
 Man jau pasakē žvaigždēs bajllas
 Šiā pastapti nesyk.

Ne tavo juodbēris žirgelis,
 Ne tavo čia laukai;
 Skurdus benamiū mūsū kelias,
 Mes tēviškēj — vergai...

Tautlečio šlandien lādņā veldā
 Vien ašarēlēs plauja.
 Žemē mūs nagus šuleido
 Polchoziška šunatija.

Tikiū, dēt to žvaigždutēms mīrgant,
 Tasp nuostabai, šveiniāi,
 Paglostēs mylīmajī žirgā,
 Tu, broli, pravīrkai.

(. M G *)

ŽUVUSIEMS

Palikote žemē apvērkti draugu,
 Negrišit jau nekad čion vēlei,
 Stovyklas senas iš giriū žaliū
 I kitā pasauli perkeļē.

Garbē Jūs' sklīs amžlais, nors daugel
 kapū;

Kur ilsisi kaulai didvyriū,
 Nežinomais līks, — dalia ažuolū,
 Lemtis ka iš mūsū išskyrē.

O, molina žemei Maitintoja mūs,
 Lengva būki savo karžygiamis,
 O Viešpats Dausū meilingas Jienis hūs
 Po žemēs klajoniū ir žygliū.

(„ P R R “

PARTIZANUI

Nemanyk — jei ginklas Tau iškristų,
nemė jį aptrauktų rūdimis,
Tavo jaunis brolis neišdrįs
ovoti juo dienom ir naktimis.

Tu nemanyk — jei Tau širdis nutilly,
kad vienišas paliktumei smėly,
kad ateity paminklas neiškilly,
Kad nenukristų ašara gaili.

Tu nemanyk — jei jau kėmėis įvyktų,
Kad dainiai prisikėlusios tautos
žygiu Tavuosius užmarščiai paliktų,
kad nedainuotų Tau šlovės dainos.

(. P .)

BROLIUI

Kai, Tėvis, išsiskyrė
Kovon patalpas, tsaukie palikę nam
Kautynės ir ryžom ne vienas,
Kiečiau, vargas užgrūdino mu
gu patraukų plienas.

Juk laisvės vėliu mūsų žlogsnius pl
Įprasmino kritę karžygiai,
ir mellė šalies veda pergalen mus...
Lukščiausias palaimins šį žygį.

Tad tęskime kovą suglaudę gretas
Prieš smurtą ir šlykščią apgaule,
Be balmės pirmyn, jei ir žūsim kairas,
Kitiems patekės laisvės saule!

(. P R R)

D I E I

KOVOS BRONIS,

ILIU

Nu'otas, kaip ara.
Lūnė kai grįši kada,
Kas tave tik gluosnis p.
Ejas rudens gedulinga ra

Tui šauksi sugrįžęs: — Mamyte...
Kas belds bels bels namuos.
Š namų ji kaip paukštė išvyta,
Kas ją vienšą varge paguos?...

I skaudu. Galvą nėra kur glausti...
Ar supras šią skausmą naktis...
Kur nueisi ir ko pasiklausi —
Gal motutė užmerkė akis?...

Š gimtinės tau nieko neliko,
Paskutiniai dar draikos šiaudai...
O rudo čia ant vieškello pliko
I nearti, išvargę laukai.

Jie dar ilgisi rankos artojo,
Žemė laukia vienturčio sūnaus.
Neilūdek! Aušta laisves rytojus
Ir jaunystė dar laimę sugaus.

(„ M G “)

Ė g

PER MIŠKA.

Per mišką dalnodamas pralėkė
Pallesdamas eglų viršūnes sparne.
Giria ima gaudyti — tai vėtra artėja,
Už valandos sies čia visu smarkumu.

O tarp dainos vėjo ir miško ošimo
Girdėt lyg rauda ar lyg verksmas žmogaus
Sesutė tai verkia liūdne, nusiminus
Prie aukšto kapelio brolelio brangaus.

Dar vakar jis buvo tarpe ginklo brolių
Gyvybės ir meilės pilna širdimi,
Šiandien slegia kūną jau jo šaltas molis,
Šiandien jau užgesę jausmai jo karšti

Išnešę lavoną nakčia iš kautynių,
Palaidojo broliui žaliajam miške.
Sesutė, šią liūdnąją gavusi žinią,
Prie kapo brolelio atbėgo slapčia.

Ir verksmas mergaitės girdėtis pro vėją,
Ir eglų raudėj gili jaučias kančia,
O miškas vis gaudžia... Tai vėtra artėja,
Netrukus visu smarkumu sies ji čia.

(„ P R R “)

J a z m i n a s

PRAK EIKIA S

Sustausčiau išdavikus,
sustaugčiau ant jų kapo,
užtenktų tuos perkūpas,
ar už skatikus
Tėvyne,
sąžinė
ir sielą
dėliams yra padavę.
Už brolius sušaudytus,
Seseris išniekiotas
ir išstremtus tėvus
Ugnis.
nei rankos sukaustytos —
sulaukys,
užsmė pelnyta
juos užgrius.
Aus žemė ašarose
ir kraujyje
[mirkas
Jemš keršto šaukie, —
Tegul visi jie
mirties agonijoje
Pasigallėjimo nelaukia!

Nuvaigus,
iškankinta žem.

Kratysis
net jų kūnų:

—Gana,
gana skausmų,
nelaimių

jie man nešė,

Aš jų priimti — negaliu!

Vilku aš griaušiu išdavikus,

Liūtu sustaugsiu ant jų kapo,

Telydi juos pasaulio prakeikimas,

Pakol neliks ant žemės

jų nė kvapo!

(L V)

PASKUTINĖ PAREIGA

— mus — sodyba. Šventiška! ramios ode-
linksta žemyn ir tarsi glamonėja nuo senat
pusią tvorą. Pasiskleidžiam: aš su Dagiu
lietaus nusklidintu taku. Staiga tylą perplė
s balsas. Ilgas, kartais net pereinas į kauki-
jimas nuskamba laukais, atsimuša pamiškėje
grįžta atgal, sukeldamas kaimynintų keturkojų
lma.

Triukšmo pažadintas pasirodo iš trobos šelm-
nkas. Jo veidas išbalęs ir ne be reikalo.

— Visur pilna rusų, slankioja pagiliais, — dre-
bančiu balsu sako jis, — mus šlandien krėtė... ir
kaimynus...

— Enkam trumpam pasitarimui.

— O liau eiti rizikinga, grįžtam atgal, — stūlo
mes pritariam.

— Dabar pastebim, kaip įkyriai šviečia mėnu-
muolys.

— Kad taip ji kokia skara uždengus, — lyg pats
sakė kažkas iš mūsų.

Niekas neatšliepia. Čia pat ir juodų eglių sic-
aa. Pasiskleidžiam. Dagys, kaip ir visuomet, eina
pirmas. Stipriai spaudžiu glauką, o akys, rodos, kiau-
tai sminga į juodą miško tamšą.

Ugnies liežuviai, šūviai, raketos. — viskas aki-
mirksniu susimaišo neišskiriamam šviesos ir trenks-
mo sukūry. Šuolis ir automatiškai krintu į vagą.

Greit apžvelgiu prieš save rusų rematyti
do iš miško. Pasinaudotamas tarpas
gestančios ir kitos naujai išseutos rake-
tolyn nuo šios mirių nesančios vietos.
Iš pastebiu šalta Dagį. Metras po metro
kasi užpakaly.

— Dabar jie mums nepavojingi, — sakau
mu, bet vis dar virpančiu nuo susijaudinimo ba-
ir staiga, pažvelgęs į Dagį, nutylu.

Kažkaip keistai svyruodamas eina jis greta.

— Mane kliudė, — daugiau jaučiu, negu girdžiu
tylius jo žodžius.

Apkabinu ir vedu. Avižų stiebai pinasi apie ko-
jas — sunku eiti. Greit Dagys visiškai sustoja.
— Dabar mu ji už pažastų ir nešu tolyn, tolyn nuo šio
pragaro.

— Turiu būtinai išgelbėti draugą, būtinai re-
kia gelbėti, — lyg plaktuku kala galvoje.

Upeilukščio pakrantės žolėse padėdu s...
Aš ir pats jau pavargęs. Žvelgiu į jį — krauti
vele sunkiasi pro švarką ir teka žemyn, s...
mas mėnesienoj, kaip tirštą, juodą rašalą.
nas kludymas į pilvą.

— Broli, nušauk mane, — maldauja Dagys.

Aš tylu. Aš negaliu, niekaip negaliu šaukti į sa-
vo geriausią draugą.

— Dir mudu eisim... išgyd... — padrikais žo-
džiais bandau drąsinti.

— Ne, aš jau nebegyvensiu, — Dagio balsas
tvirtėja, — bet priešas manęs gavo nepaimis. Savo

...ką aš atliksiu.

... prie kruvino sužalstojo kūno, ranka
traukia mairę ir taria:

...ev.

...matas jau Dagio rankose. Matau, kaip
...zio kiaušymę jis prisideda prie galvos, noriu
...ti, sutrukdyti, bet stoviu kaip suakmenėjęs.
...rumpa serija laikinai nustelbia vis dar besitęsiantį
...usų šaudymą. Kai išsisklaido dūmai, kruvinais Da-
...glio veidas žvelgia į mane ir net bando skausmingai
...tysotis.

— Nepavyko, — létai sako jis, o kraujas iš nau-
...os žaizdos ties smilkinu teka per veidus į burną
...r trukdo kalbėti.

Vėl greitai užsiveda automata. Aš jau ilgiau
...la b... negaliu. Negaliu žiūrėti į brolio mirtį. An-
...isuk... kubiais žingsniais einu tolyn. Pasigirsta
...lar v... serija ir brolis Dagys amžinai atiduoda. Tė-
...ryne... vo brangiausią turtą — gyvybę.

Pagal Lyro pasakojimą užrašė ALGIRDAS Y

(* B *)

A l i s

JŲ PASIAUKOJIMAS

Nebyltos nakties sapnuose paslaptinai
skendo Pūsčia, slėpiningoji šarūniečių buve-
vo tylu ir ramu. Jokio ošimo garso nebuvo.
gęs miškas miegojo. Tyrame danguje jau
gesti nakties palydovai — žvaigždės. Artėjan-
vis labiau ir labiau negailėsiškai balino sp-
jų sidabrą. Kruvinais žaruoja, paraudęs rytinis
gaus skliautas lyg pranašavo kažką tai kruvi-
balsas...

...— Taip, jau rytas. Aštuonios be dvidešimt mi-
nučių, — pažūrėjęs į laikrodžio rodyklę, sau tyliai
pratarė kovotojas Dikas.

— Tegul dar pamiega, kol aš užbaigsi savo
eilėraščių.

Ir vėl tęsia savo kūrinių, eiluoja eilėraščių
eilutes.

— Mama! Mama! Ateinu pas tave, — ir beve-
virpęs balsas iš miegančiojo kovotojo lūpų.

— Ko tas Vėjūnas taip blaškosi miegodamas? Ka-
jis tokio susapnavo? Mama! mini. žuk jo mo... jau
sentai yra mirusi, — vėl pats sau tyliai pratarė kovo-
tojas Dikas, atitraukęs savo įbestas akis nuo rašomo
jo eilėraščių ir žvilgterėjo miegančių pusėn, iš kur
girdėjosi balsas.

Virpęs balsas ne iš kūdikio, o iš vargo, skaus-

... pūtinų kautynių nubučiuotų kovotojo lūpų. Tima! Mama! Atleiau pas tave“, Diką nukrėčių sielos gelmių. Tas virpėjimas užgavo jo los jautriausias stygas, kurios virkdinančiomis pravirko.

... nėtas taip brangus mamos vardas, kurį išpat, kaip ir jis, vargo sąnelio — partizano ir priminė skaudžią prabėgusių vergovės elitį, atgaivino visa tai, kas buvo susiję su angliu vardu, o visa tai buvo taip skaudu... vieno prisiminimo šapelis jam varstė širdį. Jis priminė savo jautią, beržuos paskendusią sodybą kaip jis su broliu ją apšleido, palikę joje ašarojančią mamą, jaunąjį brolių ir sese... Jie stojo į kovą, o pasilikusius — mamą ir brolių okupantas išvežė tremtinių k... s...

S... jam tapo, kai iš prisiminimo nuotrūpų vaizd... prieš jo valią, sudarė tokius šturpius vaizdus: ... okupantas sunaikino jo gimtąją sodybą,

... kankino namuose paliktą žilagalvę mamą.

— Ak, kiek ji turėjo panešti kančių, — atsiduso kausmo pagautas Dikas. Ją daužė, stumdė, pargriūtuosią spardė, už plaukų tāsė, sušaudymui prie sienos... vežė į MVD — istų kankinimo rūsius; ten pakankinę paleisdavo ir vėl atėję daužė, klausinėdani kur sūnūs ir įsakiėjo juos atvesti.

— Kur ji dabar? — įsirežė galvoj mintis.

— S. biro tyruose vargsta, braidžioja skurdo ir ašarų klane... Neateis nei pas mane, nei aš nueisiu... ja... il ten... š čia...

... — Bet kas... — jo žustis patleko neišskus, tik gana gerai... atsliai... mas, išalusias žemes dundėjimo... garsas.

Nutraukęs savo skaudžias mintis, Dika klausytis.

Dundėjimo virpėjimas pasikartodavo... tildavo.

— Vyrai, — kreipėsi Dikas į pažadintus go kovotojus, — būkite pasiruošę, atrodo, jog tai artinasi prie mūsų slėptuvės. Gali būti pat mūsų tautos budeliai. Gal jiems žinoma slėptuvė? Jos anga gali būti tuojau pat atplėšta ir visi žuvę. Tuo atveju aš su Kiele pasilieku, o jūs... Vėjūne su Mižinu, bandykite pro atsarginį išėjimą.

Be žodžių visi trys kovotojai suprato pasitaikę jautį Diko planą: pasilikus iššokti virš slėptuvės ir patraukti, nors kelioms akimirkoms, į save apsupusių kraugerių ašis, kad tuo pasinaudodami kiti kovotojai galėtų pabėgti pro esančią kitą, ašuginę angą.

— Aišku? — ramiai, malonia savo žvilgsniu... mesdamas visus tris kovotojus, paklausė Dikas.

— Taip, — už visus atsakė Vėjūnas ir kreipėsi į Diką.

— Bet leiskite, vade, Jūs ir Kielės vietoje pasilikti mums: man su Mižinu.

— Ne, — ištarė Dikas.

— Tačiau mes pasiliksim, — nenusileido Vėjū-

ip, — teisingai, Vėjūne, mes, — patvirtin-
ti tylėjęs Milžinas ir tęsė toliau, — Jūs Di-
ele, Tėvynai savo gyvenimu atnešit daugiau

Tėšš, — nutraukė jį Kiele. Girgžtelėjo sule-
mė ir nutraukė pasigirdo duslus balsas — „zdies“.
Keturi kovotojai pažvelgė į vienas kitą.
Vo čia pat.

dėjo slėptuvės anga ir šalta oro srovė įsi-
ridų.

delsiant nei akimirkos reikėjo veikti: arba
spausiti prie krauju pritvinkusio smilkialo
nzdį, arba stoti į žūtbutinę kovą.

— Sudiev, broliai, mieli kovos draugai, — išta-
ė kovotojas Dikas ir buvo bešokas iš slėptuvės pro
angą.

, vade, mes, — pašoko Vėjūnas, o paskui
jį ir Milžinas.

Cytis nebuvo kada. Pažvelgęs į Vėjūną, tvir-
lą auga tą, juodbruvį jaunuolį, išskaitė iš jo veido
žinamą pasiryžimą. Tas pat buvo ir su Milži-
nais, kurį Dikas pažino jau nuo pat pirmųjų laisvės
kovų dienų, kaip atkaklų kovotoją. Suprato, jog nei
kovų užgrūdintasis Milžinas, nei jaunas kovotojas
Vėjūnas, kuris vos keli mėnesiai kaip partizanų gre-
ose, savo sprendimo nekels; turėjo pasitraukti, nusit-
eisti Vėjūno ir Milžino valiai, paklusti jų. Dikas su
Kiele paliko pasitaikčiusius kovos draugus...

Nuo automato šūvių serijos nusikeikę sudribo
ngą atidarę mongolai, Milžinas su Vėjūnu jau buvo

viršuje.

Tekančios saulės spinduliai, prasisk-
snaudžiančio miško šakos, apliejo juos sa-
šviesa ir jie atrodė, kaip pasakų didvyriai
ne fantastiškų pasakų didvyriai, o Vėjūnas su
nu, Lietuvos žemelės paprastų artojų sūnūs,
je mirties baimė ir šviese stoję prieš pave-
rius į didingą, pasiaukojančią kovą — tai iš
kapių pabudę lautos milžinai.

Ketasdešimt mirių nesahčių glokių van-
nukryjo į juodu ir dar daugiau prisijojusių pri-
mės žudikų akių. Žudikai buvo laukinių jausmų
valdyti ir juose degė tik viena mintis — žudyti.
miško krauju.

— Vallo Lietuvai Šalin pavergėjai! — nuskrido
iš Vėjūno ir Milžino lūpų.

Sakius palydėjo gražiai sproginiai ir pa-
plūpos. Aidu atkartojo juos miško giluma ir piele
jo pažadintos pušys ir eglės, ir per jas pa-
mo banga. Už praskubančio pilko debesėlio
pė akimirka tekančioji saulė, tarytum baimė
dėl pralieto nekaltos kraujo... Ir krito Vėjūnas
žinai suvarstyti budelių kulkų. Krito kaip pak-
ažuolai į baltąjį sniego patalą.

Aidint šūvių ir granatų sproginio gaisams, Di-
kas su Kiele iššoko pro kitą slaptąjį išėjimą. Čia ap-
linkui įsikusę sateigę gulėjo kraugeriai, okupantai, ba-
šaudą Vėjūną ir Milžiną. Sis išėjimas kraugeriams ne-
buvo žinomas ir dėl to Kiele su Diku pasirodymas
jiems buvo neaukta. Kol susigriebe žudikų gauja

ras, apipylę kulkų lietumi arčiausiai gu-
o miško glėby...

Na palydimi šūvių, jie veržesi į gyvenimą,
paslaukojimą jie nešė savo gyvybes. Ne
nes jas nešė, nes didvyriai mirti nebijo, bet
rėvynai, kad jų galėtų vesti laisvės keliais,
nemirštama didvyrių dvasia, bet savo dar-
ygišais. Paslaptingoji Pūsčia savo tankiais,
žaliais pušų ir eglių vainikais juos paslėpė
aktyvių kraugerių aktyvų ir atidavė gyvenimui.

Gailiai ošė šūvių pažadintas miškas. Miglotomis,
lyttomis akimis išnirusi saulė, iš už ją pridengę-
debesėlio, liūdnai žvelgė į sniegu padengtą žemę.
Kurioje yra tiek daug žiaurumų, kur buvo pralietas
nekalto kraujas.

(P E)

GAILUTĖ

Geru rogių keltu švelčiu į mišką. Nebe-
lo — pas brolius! Ne tuščiomis — su laiškais
ketais.

Gražus miškas ir žiemą. Ant eglių šak-
klostęs sniegas žiburiuoja lyg naktis žvaigždė.
Miško tylą mane buria. Kur-ne-kur prabėgta
laputės, smailakojės stirnos. Niekas negali pa-
ti, kad tokiam tyliam miške gyvena partizanai
už keltuko jų stovykla!

Arklį rišu prie eglės. Jaučiu, kad mane kažk-
seka. Tai budrus sargybinis. Seniai jis mane past-
bėjęs. Sveikinamės.

— Nesušalai?..

— Kurgi čia!... Ir apsidairyt nespėjau
tas netrunki. Jūsų šaltis kaip nesugnaibo?

— Kai per dieną metrą malkų suk-
ir miškas atšyla!

— Gal ir man kokta pupa atsuntė?...
gėjo, subruzdavo stovykla.

— O kaip gi pats savos barzdos nenušalai.

— Tikrai, ir aš galvoju, kad šaltukas mano
de prisislūs sau...

— Tai mūsų bičiuliai, — rudabarzdė juokiasi, į
zyles ir nykštukus žiūrėdamas, — ne gana, kad sto-
vykloje jiems trupinių iki valios, jie dar vagiliauja
iš arklų avižas, taip pat ir prie lašinių taikstos pri-
sigauti.

...sa, viena žylė, ant sišalusios palilės būd-
visų jėgų ją kapeja.

I jo drąsumą žiūrėti, bet sunku su... ti, ku-
esutais šeimtininkais lovykioje jaučiamės...

barzdį palilės su paukšteliais džiaugtis,
būstine. Rankos — vien rankos... bet prasle-
ir veidų bent penkiasdešimt. Naujienų čia
ežimo — per šalčius niekas nesilanko. Jomis
anojės, apdovanotas ir aš į namus grįžtu — ve-
letuviškos spaudos.

Prie smagiai liepsnojančio pečiaus, dargi po žy-
o ypatingai malonu sekti šieno pavakarys leisti.
aip sesučių ir Gailutė.

Namiškių... somas, pasakoju apie miško gyve-
nimas labai jau norėtų d... žylučių pa-
lan baigus Gailutė apie savo gyvenimą pra-

namų leido viską pasimti, bet į vagonus
tik tai, ką ant savo rankų pakelti galėjom.
privažiavus Vitebską, privažiavom ir badą.
levelį atskyrė iš karto. Likom mamytė, senelė
su broliuku. Senelė ir mamytė sirgo. Maisto
ėra. Pradėjom prašyti prižiūrėtojo, kad leistų jo nu-
slip rai. Po kelių prašymų išleido, įsakydamas po 20
minučių grįžti. Išėjus iš vagono, pirmas mintis bu-
vo — begi. Bet kaip palikti negančias mamytę su
seneli. Nusipirkę rusiškų lepioškų, grįžtam. Užge-
riant vandeniu, tai skanumynai! Dailiamės jais ir su-
tais, kurie jau vėl silpnai, kurių neleido iš vagono

išeiti?

Po kelių mėnesių tikrai suaklios kello
klam Al'ajaus kalnus. Gailta grož, bet ma-
jo duonos plutyte. Palei šla. Kurkitės, ka-
manol!

Už rūbus išsikeičiam du krepšius bulv-
pasiscodinam. Su nekantrumu laukiam derliau
nesulaukiam... Matydami, kad lietuviai ir čia
gyventi, viską palikus, įako važiuoti toliau.

Su gailėsčiu paliekam taip sunkiai gautai
pirkti bulves. Veža į šlaure. Po kelių savaičių vas-
vimo išlaipino ir suvarė į barakus. Jei nori nuo
do atsigtinti, tenka eiti už 18 km. kirsti mišką.

Mamytė į mišką eina. Uždarbio jokiu būdu
užtenka maistui. Už jį prarandam paskutinius
žius. Silpnesuleji miršta. Mamytė iš miško
šlapus, sušalus. Kritus ant narų užmiega, l-
liu prikelti iš žolų virtos sriubos valgyt.

Mirusių lavonai ant laukų pūva. Prie
Bet rusai į tai nė mažesnio dėmesio, nekro-
siekė liūdna žinia — bado ir kančių neišlaikę
tėvelis. Badas kaskart labiau spaudžia.

Brolis iš kažkur sužino, kad už 20 km. yra
dvėsės arklis. Mamytė išėjus į mišką, su broliu
etnam bent kąsnelį mėsos parsinešti — norim pradžu-
gint motulę!

Kellonės tikslą pasiekiam — kažkas prie grlovio
juda! [sižiūrin — žmogus! Mus pama'ęs bėgo. Jis ir-
giėjo maisto parsinešti. Mus įtarė esant enkavedis-
tais, kurie maisto ieškančius šaudo. Krunklančių

10
Iškas mus prie galutinio tikslo priveda. Anas
išsikertam apgraužtą kaulą.

Prie kaulo tos mėsos nesimažo, tačiau sma
am į namus. Iki vakaro pasiekėm ir ba
i nudžiugo mamytė, sužinojusi, kur bu
parsinešėm. Verdam. Labai neskanūs garai
lukusios mėsos, bet po kelių valandų pas
ntė... mašiname badą! Nors ir dvokia, bet
das... tai — mėsa!

Šią dieną vėl buvo šventė, kai su broliu iš
išėjo 20 km., radom pusantrus bulvės. Bet mus
toliau į šiaurę veža. Kellonės ir bado neišlai
s, miršta senutė.

— Varnoms mėsos bus! — jos lavoną iš vago
nesdami, rusai juokias.

Mamytė pasidarė dar liūdnesnė. Pradėjo
savaitė kaip serga, — turbūt, šalinė! Nuo
kasdien vis daugiau žmonių miršta. Bal
likusius naštalčius!... Ir jie už kelių die
Bet, regiu, greit ir mes naštalčiai! Iks!

Kitas mėnuo kellonės. Privažiavom jūrą. At
na, žiauri diena... Merdinčią mamytę saugybi
numieta ant kranto. Mus, alpstančius, suvaro į
arlatvj.

Ilgai su broliu žiūrim į mums taip brangų kran
... apsikabinę verklam... paskui, neatsimenu...

Šakutija. Koks niūrus ir baisus kraštas! Koks
amtos šaltumas! Šakutų retas kuris išgyvena ilgiau
5 metų. Daugumas jų serga džiova. Ligoniai,

lyg sešėliai čia žmonės vaikščioja.

Karvės čia visą dieną džiova serga. Ir
blaurus paprotyz čia: p... niul parduoti indus iš
mėslo šaldo...

Mums, šiltesnio krašto žmonėms, tas
dar daugiau pavojingas. Šakū — vieneri me
gyvenimo žmogaus amžių penkeriais metais
pina. Aš savo gyvenimą būsiu patrumpinęs p
ka metu, nes trejus metus Jakutijoje išbuvau.

Kiek pa'alkę gyvulių fermoje, nuvežė į J
ko miestą. Čia radome ir daugiau lietuvių. Už
šimtus iš Lietuvos prisijusių rublių sukombin
ekskursantų dokumentur. Vienas lietuvis turėjo ge
ražinį su lakūnu. Už gerą alygiolimą šis pasižadė
mus atvežti į Maskvą.

Lėktuvu kelionė truko tris dienas. Ek
dokumentai padėjo, kad per tris mėnesius
vos ir Lietuvą pasiektume.

Gailutė pasakoti baigė. Bet jos akys
sužibusios ašaros mus ilgai dar prašo prie to
dalios parodyti...

Nors šalta žeme... nėra mirtimi pavojai
bet čia — dar Lietuva...

Visiems nuėjus poilsio, išsilimu vado duotus
kraščius.

— Brolii... — pajutęs ant pečių rankas, girdžiu
dvylikmetės pusseserės Gailutės balsą, — aš jutau,
kad šiandien skaitys lietuvišką laikraštį. Broliuk, būk
geras, paskaityk ir man, ką kalba partizana!

— Arvydai... juk tu mane pas jus musivešti?

... Aš tik viena, nors vienintelį kartą no
arizanus pabūti! — ro apšalusius langus
nušrai, davė įsakymą ta, kuri penkiclika
ave vyresnė buvo.
... dien Gailutės įsakymą išpildžiau, bet... ar-
alėjau pasirodyt prieš vyrus, kad, taip rimtai
žiūrint į gyvenimą, reikia ir man ašarą nusi-
t... aš, už eglutės pasitraukęs, sekiau Gailutės
rzdotų vyrų kalbas apie Lietuvos gyvenimą.
Grijtant į namus, Gailutė paprašė prisėsti. Pa-
lo saulei tekant, ji suaugusia kalbėjo:
— Juk negalima nepailsėjus iš naujo gyveni-
mas pradėti!... gyvenimas, su nauja viltim į laisvę
engiant!...

(Iš Tauragio atsiminimų.)

(„ P R R “)

L i n a

UŽPIRKTOS MIŠIOS...

Kaip kolchozninko vyres, apšalusius
Blėsteri saulutė pro kurį nors debesėlį, tai
rėk, už kurio nors kito užliudus murkso pas-
Šlapias palaidines vėjas drėbdamas prie kūno, tai
tų perštėjimo visą šiurpuliais nukrečia. Tik atsig-
kal po palapine garai iškyla, jauku, kaip tyvak
saros dieną per atliadus įsibrtovus mažoje ka-
bažnytėlėj.

Prie lauzello stovyklos budėtojas ir piktos nuo-
jautos šiurpioamas aš — Linas. Apšalukštinėjęs api-
stovyklą, įvizgino brolėnas.

— Kas naujo, vyre?...

— Nieko, kaip paprastai... Ramu pas m-
aklų nepakeldamas svečias į klausimą atžiau-

Staiga budėtojas pastebi už eglutės be-
tį žmogų.

— Žmogus!... Sa šautuvul... — riktelį bud-
skubtel vyrus keldamas.

Užverda miškas, kaip raganoms į puotą sujo-
jus medžius rauna. Ar buvai, žmogau, naktį miške,
kai audra medžius rauna, kai neperstojantis perkūnas
ažuolus skaldo, kai vien užimas ir žmogaus sąmonė
tave kaip vabałą sutraiškyti veržias, o tu net nežinai,
kur ta šiaurė gali būti, iš kurios pusės žmogaus aki-
mis saulė teka?... Čia klaikiau... Čia — išdavi-
mas!

alp žiemos pūga, rusklai į stovyklą griūva.
klimas užrėkia ir dangaus keršto - šaukiančius
aidžius ir širdį draskančius automatus. Kas
kas rodomas tik ginklą, vienintelę
dos jaunų paguodą, griebia ir metasi lietu
vą, į gyvenimą, į laisvę, mirties siaubą nu-

ruskių masės privežtos. Vieniems draskantis
tiniuose skausmuose, antri žmogaus kraują
lę, žmogaus kraujo troškulių slunta... Kaip kal
s virsta rusklai savo troškulį sotinti...

— Broliai!... Kovodami gyvenimą laimėsime!...
škuose-aidi mūsų komandos žodžiai. Lyg kovos
m malšina rusišką troškimą ir žingsnis po žings
olis po paleistos serijos, pro ugnį, brolio au
vos sūnų Motinai gyventi veda...

Kastytis kraujuose paplūdes... Kažkurio iš mū
šmirtinis sudejavimas širdį man skausmu

... — Nepalik manęs gyvo... — Kastyčio meldi
mas protą ugnimi užpila. Ten per daug jau piktas
iš dešinės protą kausto... Trenkiu seriją į kamuoliais
virstančius dūmus ir kulkosvaidis virsta be valios.

... — Broli, priesaiką privalai tesėti... Nauja
banga ruskiams pakilus, maldos žodžiai liejasi...
Bejausmė serija ruskius atoslūgiui verčia...

... — Viešpatie! Broli... Tik tuo tavo gyveni
mas nuo ruskių išgelbėti tegalima...

Neskėlimas, į smegenis perkūnas trenkia. Auto
matas a' sisabo veiki Rusklai keliai ir žliai pie

... prie manęs, prie broli...
Jau virpančia rana išlaisau au...
ruskius velkie, kaip vel... O mano Dieve
Tau savo pomirtinį gyvenimą aukojai... Kas
dyk šliaužti... Aš ve gi... Tik po ilge
rijos atsitrenkęs diskas į automata iškrita.
karžygiams už visus aukojas Gailūnas ir Gant
jie savo pavyzdžiu ir žodžio valia brolius iš
lauko karžygiams veda. Perdaug jau savas vien
ju... Tik žmogaus valios įsakymu pirm manęs
žia Kastytis. Vienam privalau padėti greičiau iš
vos lauko pasitraukti, kitiems — įmanomu moment
pakeisti kovavietę...

... — Mano šoviniai baigiasi... šliaužiu prie
Kastyčio... Jo dešimtukas vienintelė mano vilis siu
buli nuraminti... Praeina pro vėdu žemyn g...
Kastytį pavilęs pajuoslu jam nukirsią ranką...
bam bent kiek nuo kovos lauko pasitraukti...
belis, kuriuo jis bandė nusišauti, užsikirtęs. Duoda
jam savo ir ... į gyvenimą... kautynių pagalba

Tik Dievas mūsų tikroji prieglauda... vien
švilpimas Ir ruskių keiksmas aplinkui tesigirdi, ba
mūsų gyvenimas nuo jų akių uždengtas. Dievas vi
nintelė sužeistojo stiprybė, — mirtingų žaizdų sualžy
tas tylus meldžia Viešpatį, kad įstengtų tamsios na
ties sulaukti...

... — Broli, kodėl manęs nenušovė!... Raire rank
parašyta man raštelį pateikia...

... Rieda ašaros tikrais deimantėliais Kastyčio

... Regiu... Jis tylia Visagaliui padė-
 da stūnčia... Tylus ir ramus jis, kaip tik ga-
 tokiu Lietuvos partizanas... Jo ramumo vei-
 ir aš užmiegu Lietuvos partizano miegu...
 jau žinomos ir kovos smulkmenos, — pasiauko
 s už artimą grūmėsi su stichija. Tiek gausias jė-
 ruskliai suvežė tik tada, kai aiškiai žinojo, kad
 jų ne ellinis laimikis...

Broliai... Mums mišlos iš anksto užpirktos bu-
 ... Mus išdavė tas, kas lengva širdimi Lietuvai
 prisiekė savo gyvenimą... Jis pasididžiudamas savo
 širdyje savo didybe nepasijuto, kaip save išdavęs,
 savo tautai išgama paliko...

... Šventoj kovoj kritusieji broliai... Jūsų pasi-
 aukojimas man leido tęsti priesaiką. B olo gyveni-
 mą nuo pražūties išgelbėjau... Padėjote, broliai, man
 tęsėti mūsų pradėtą žygi... Aš nežinau, kad ir už jus
 turiu gyventi Lietuvai...

(„ P R R “)

TURINYS

Redakcijos žodis		3 psl.
Pūga	Pavergtai Tėvynei	5
Keranas	Tėvynei	6
Diemedis	Lietuvai	7
5. Keranas	Mes Nemirę	8
6. Ažuolas	x x x	9
7. Ėglis	x x x	10
8. Ėglis	Pogrindžio Žodis	12
9. Nerimas	Vėlinės Mėše	13
10. Smilga	Partizano Motinai	14
11. Vytenis	Motinai	15
12. Naglis	Žuvusiųjų Brolių Motinai	16
13. Ėglis	Suimtai Ryšininkai	17
14. Alkupėnas	Sesei	19
15. Samana	Žvaigždoms Mirganti	20
16. Oželis	Žvasslems	21
17. Uosis	Partizanui	22
18. Ėglis	Kovos Broliai	23

PAAIŠKINIMAI

Šiame leidinyje talpinami kūrinėliai yra iš įvairių kitų LLKS org. vienetų leidinių, kurie buvo jau anksčiau atspausdinti. Todėl po jų yra sutrumpintai pažymima, iš kokio leidinio yra palinti.

Žemiau pateikiama tų sutrumpintųjų reikšmės:

- „PRR“ — Prie Rymānio Rūp'nojēlio (LLKS visuomeninės minties organas),
- „P“ — Partizanas (Pietų Lietuvos Srities organas),
- „LV“ — Laisvės Varpas (Kęstučio Apygardos organas),
- „U“ — Ugnis (Kęstučio Apygardos partizanų organas),
- „MG“ — Malda Girloje (Žemalčių Apygardos visuomeninės minties organas).